

Nieuwsbrief 7

Beste allemaal,

De reis

Als alle ingezamelde kleding gepakt is, ga ik, deze keer mentaal geweldig gesteund door mijn medebestuurders van de stichting Humanitaire Hulp Syrië, op 1-ste Paasdag met 5 grote reistassen richting Gaziantep, Turkije - het is er voorjaar, heerlijk.

Maar ik wil deze keer niet in Turkije blijven en met eigen ogen zien hoe het is in Syrië. Mijn partner is enkele dagen eerder vanuit Syrië naar Gaziantep gekomen met een Syrische dierenarts die bereid is ons op zijn terugweg mee te nemen voor een dag.

Terwijl je vroeger op tenminste 1 uur moest rekenen om Syrië binnen te komen, ben je nu in een oogwenk de grens over. De volop bloeiende kersbomen waar we langs rijden kunnen niet verhullen dat we door een land rijden waar het leven uit vertrokken lijkt. Na de rommelige drukte bij het UNHCR-kamp aan de Syrische kant van de grens, waar het wachten is op allerlei ziektes tengevolge van vies water en stinkend afval, lijkt het platteland prachtig in bloei te staan. Maar dat is schijn – even later laat de chauffeur ons een enorme krater zien waar een scud-raket is neergekomen en bij het volgende dorp moeten we de school van zijn dochter bekijken die er niet meer staat tengevolge van een raketaanval. Tranen rollen over zijn wangen. Binnen enkele seconden staat een groep jongens om ons heen: allemaal 2 vingers omhoog: *victorie (vrede?)*, maar hun ogen spreken over iets anders.

Als we aan het eind van die dag terug rijden richting Turkije komen we langs een checkpoint waar soldaten zich warmen aan een houtvuurtje. En ook bij de huizen zie ik de vrouwen buiten op een houtvuurtje voor het eten zorgen. Het wordt steeds donkerder en dan realiseer ik me dat er nergens licht is, niet in de huizen, niet op straat, want er is geen elektriciteit. Vroeger zag het er altijd feestelijk uit: allerlei kleurige lampjes fleurden de straten en de winkeltjes op, het leek altijd Kerstmis. De winkeltjes zijn er niet meer, alleen nog “tankstations”, dwz een paar olievaten op een rekje met een gietertje ernaast!

De chauffeur zet ons af bij de grens en we moeten beloven bij hem te komen eten als zijn vrouw en kinderen weer thuis zijn en de oorlog voorbij is. Promised – Inshallah. Zo gaat dat in Syrië. Vrouw en kinderen verblijven in een schamel optrekje in de Turkse grensplaats Kilis, een stadje van 88.000 inwoners waar nu 45.000 Syriërs bijgekomen zijn, allemaal niet-geregistreerde vluchtelingen! Er is een Arabisch schooltje voor de kinderen waar in 3 shifts lesgegeven wordt aan klassen van 50 leerlingen.

Het is een vreemd gevoel Syrië weer achter ons te laten en gewoon een Turks restaurantje binnen te stappen om te eten waar we zin in hebben.

Bedelen bij de wereld

Eerder die dag vertelde Ido, mijn partner over de pijn die het doet om te zien dat jouw land zo moet bedelen bij de wereld. En terwijl hij dat vertelde kwam er een echtpaar met een geopende hand naar ons toe: Syriërs, diezelfde ochtend nog over de grens gesmokkeld (want geen paspoorten om de legale weg te nemen), hun geld opgegaan aan de reis vanaf Sednaya (ten noorden van Damascus) en nu verder reizend naar verre verwanten in Turkije. We drinken samen koffie en bespreken de situatie in Syrië. Ik merk steeds weer dat de Syriërs een sterke band met elkaar hebben. Terwijl ze felle discussies met elkaar voeren en het lang niet altijd eens zijn met elkaar, reiken ze elkaar altijd weer de hand. Ik zou willen dat de wereld dat meer beseft en minder praat over alle verdeeldheid. Het is zorgelijk dat er relatief gezien zo weinig aandacht is voor de grote humanitaire ramp die zich afspeelt in Syrië.

Veel dank

Ik kwam deze keer namens de stichting naar Gaziantep (Turkije) met € 3.000,-, 70 kg zomerkleding en 30 kg tandheelkundig materiaal (geschonken door DHIN). Mijn partner nam het namens het uitvoerend comité in de regio Aleppo aan en sprak zijn grote dank uit. Iedere keer weer staan zij verbaasd hoeveel mensen bereid zijn te geven, hoe toch aan Syrië gedacht wordt en dat sterkt het uithoudingsvermogen van de mensen die in zo grote nood leven. Namens de vluchtelingen in de regio Aleppo heel veel dank!

De regio waar de stichting hulp geeft, gold tot voor kort als vergeten en onbereikbaar gebied. Na veel inspanning lijkt er nu eindelijk een goed contact gelegd met een Amerikaanse organisatie, Mercy Corps, gevestigd aan de Turkse grens die voor de komende 3 maanden voedselhulp heeft beloofd voor zo'n 7000 vluchtelingen in 25 dorpen. Dat is goed nieuws, want dan blijft er geld beschikbaar voor brood (nodig voor zo'n 750 mensen), voor voedingsmiddelen ter ondersteuning van het basisvoedsel, voor het oppompen en de

distributie van redelijk schoon drinkwater, voor medicijnen voor zieken en voor algemene gezondheidszorg en hygiënische maatregelen.

Water blijft een groot probleem: er is voldoende maar het is erg kostbaar om het op te pompen en te distribueren. Er wordt heel zuinig omgegaan met water. Mede door gebrek aan brandstof wordt weinig thee gemaakt en drinken mensen te weinig. En ze wassen zich door de omstandigheden veelal niet vaker dan 1 x per 2 weken met weinig, koud water. Dat geldt ook voor baby's!

Mercy Corps is van plan petroleumstelletjes en petroleum te gaan verstrekken voor het koken omdat de vluchtelingen geen kooktoestellen hebben. Voor diegenen die wel een kooktoestel hebben is butagas geen optie: veel te duur. Gekookt wordt dus op hout dwz op struikgewas dat gevonden wordt.

Met het geld dat nu gegeven is zal worden gezorgd voor brood, voor melkpoeder voor baby's, voor thee, suiker en dadels, voor het oppompen en distribueren van water en voor brandstof. Aandacht moet er ook komen voor hygiëne: luiers, toiletpapier, maandverband. Deze zaken hebben geen prioriteit als het gaat om overleven. We helpen ook mee met de invulling van een aantal gezondheidscentra; in de regio is er voor 125.000 mensen geen enkele voorziening terwijl het leven doorgaat: kleuters en oude mensen worden ziek, vrouwen worden zwanger, kinderen hebben klachten tengevolge van ondervoeding.

Laten we niet vergeten dat er in Syrië dagelijks gemiddeld nog 150 mensen worden gedood door het geweld, dat er tenminste 550.000 mensen in de gevangenis zitten onder de meest erbarmelijke omstandigheden, dat zoveel vrouwen en kinderen er alleen voor staan.

Laten we de Syriërs daarom blijven helpen en ondersteunen. Blijf geven alsjeblieft – het is nog steeds hard nodig!

Comite van Aanbeveling

Koert Debeuf, afgevaardigde van het Europese Parlement en lid van het Comité van Aanbeveling van onze stichting, schreef ons:

“Wat ik op mijn diverse bezoeken in Noord-Syrie heb gezien tart elke verbeelding. De vernieling en de ellende zijn onbeschrijfelijk groot. Het feit dat dagelijks kinderen sterven van de honger en het gebrek aan medische hulp maakt dat ik beschaamd ben om Europeaan te zijn. Gelukkig zijn er altijd moedige mensen die de handschoenen opnemen en hulp inzamelen. Ik heb daar veel respect voor. En ik weet dat mensen in Syrië deze mensen erg dankbaar zijn.....”

Zie voor quotes van andere leden van het Comité van Aanbeveling, Herman Finkers, Anne van der Meiden, Maarten Zeegers, onze website: <http://www.humanitairehulpsyrie.nl/>

Daar vind je ook meer actualiteiten en recente foto's van de regio Aleppo.

“Help Syrie - the Concert”

Het bestuur van de stichting is druk doende met de voorbereiding voor het benefiet concert:

HELP SYRIE – THE CONCERT. Dit vindt plaats op 15 juni as van 14.00 – 24.00 in de Grote Kerk in Enschede, met muziek variërend van klassiek naar jazz tot een swingende big-band, en dat alles in oosterse sfeer. Dat mag je niet missen!

Zegt het voort! Meer informatie over het programma (en de voorverkoop van kaarten) is binnenkort op de website te zien.

Twee weken daarvoor, zaterdag 1 en zondag 2 juni, zal de stichting zich presenteren op de Kunstmanifestatie van de Wilgengarde: “Zwerven door de Kunst” in Benschop met als deelnemende kunstenaar Hanneke Maas uit Enschede; een deel van de verkoopopbrengst zal ten goede komen aan de stichting. De flyer van deze manifestatie is bijgesloten.

Heel veel dank voor alle gaven, gedachten, gebeden.

Met hoop in ons hart werken we door!

Hartelijke groet van het bestuur van de Stichting Humanitaire Hulp Syrie,

Trui Bolscher